

✱ Ministeri Jaakko Nummisen seurassa akateemikko Vladimir Smirnov, joka ratkaisevasti vaikutti siihen, että Agricolan muistokivi pystytettiin uudelleen hänen kuolinpaikalleen Kuolemajärven Kyrönniemeen kesällä 2000. Akateemikko Smirnovilla on kesäasunto Kuolemajärvellä. | KUVUVA: HEIKKI JÄÄSKELÄINEN

rosta. Mutta tämä oli vain vähäinen sivujuonne hänen rikkaassa elämäntyössään. Dosentti **Jyrki Knuuttila** osui oikeaan, kun hän Kyrönniemessä Agricolan muistokiven äärellä sanoi: ”Kirkonmiehenä Agricola kuitenkin ymmärsi, että vieläkin suurempi rauha ihmiselle on rauha Jumalan kanssa.” Niinpä me muistamme Agricolaa ennen muuta hurskaana uskon ja rukouksen miehenä, uskonpuhdistajana, kirjakielen ja Suomen kirjallisuuden isänä. Hänen valtavan elämäntyönsä perinnöstä me yhä elämme.

Saamme olla siitä Jumalalle kiitollisia: Agricola, yksi kaikkien aikojen suurimpia suomalaisia, on patsaansa ansainnut.

Mikael Agricola on nyt pällannut koulukaupunkiinsa Viipurin ja muistuttaa nykyviipurilaisille, että Viipuri on vanha suomalainen kaupunki. Tämän muistamista tarvitsevat nykyviipurilaisten lisäksi myös suomalaiset. Ja me täällä – ainakin vanhat viipurilaiset – kyselemme siitä, milloin Viipuri palaa sen entisille omistajilleen, suomalaisille, jotka ovat kaupungin rakentaneet ja tahtoisivat saattaa nyt pahoin rappeutuvan kaupungin entiseen loistonsa. Ehkä hyvä Jumala, kansojen Kaitsija, antaa kerran senkin ajan vielä koittaa.

TEKSTI: RAILI JA AIMO KYMÄLÄINEN

Evangelista yhteistyötä Kokkolassa

Nuorisokeskus Elban sali täyttyi heinäkuun ensimmäisen viikonlopun aikana useaan kertaan Suomen vapaan evankelisluterilaisen seurakuntaliiton (Svels) viettäessä vuotuista kesäjuhlaansa. Svels on evankelisesta herätysliikkeestä 1920-luvulla itsenäisiksi eronneiden seurakuntien yhteenliittymä. Sen juuret ovat siis lujasti evankelisuudessa.

Juhlien teema oli ”Katseemme luotuina Kristukseen”. Juhlien käsiohjelmassa oli kansikuva riidikirkon alttari-ikkunasta otettu kuva. Siinä on kolme ristiä kuten aikanaan Golgatalla. Kaksi ristiä on ikkunan sisäpuolella, yksi ulkopuolella. Golgatan risteiltäkin silloin kaksi vuosituhatta sitten kaksi pääsi sisälle taivaan kotiin, yksi jäi ulkopuolelle. Toinen ryöväreistä loi katseensa Jeesukseen ja pyysi häneltä elämänsä viimeisinä minuutteina armahdusta ja se riitti viemään hänet kotiin.

Alkajaistilaisuudessa toiminnanjohtaja **Lasse Nikkarikoski** toi Sleyntä tervehdyksen juhlaan. Juhlanteemaan viitaten hän totesi, että on hienoa saada katsella Kristusta, mutta vielä hienompaa on, että Hän katselee meitä. Kun Jeesus katselee meitä, niin kukaan tai mikään ei jää häneltä näkemättä. Usein luulemme Aadamin tavoin voivamme piiloutua tai piilottaa jotain Jumalan katseelta. Siitä harhasta olisi syytä luopua ajoissa.

Jeesuksen katseeseen ei liity syytös tai jonkinlainen vakoilu. Hänen katseensa on rakastava. Jeesus huolehti ristillä rakastavasti perheasiat kuntoon, kieltäjä-Pietari ja rikas nuorukainenkin saivat tuntea, että Jeesuksen katseeseen liittyy aika rakkaus.

Samaa teemaa Svelsin pastori **Seppo Salo** jatkoi puhuessaan Jeesuksen puheen lempeästä sävystä. Pietari alkoi vaipua vettä pitkin kulkiessaan, kun epäusko valtasi mielen. Jeesus ei torunut Pietarin heikkoa uskoa vaan kysyi lem-

peästi, miksi sinä epäilit. Olisit vaan luottanut minuun.

Sleyntä Kokkolan kuoro oli johtajansa **Aira Viitalan** sanoin julistamassa omalla tavallaan, laulun muodossa evankeliumia. Viisikymppinen kuoro hoiti osansa kauniisti ja koskettavasti.

Pastori **Pasi Palmu** totesi puheensa ajoittuvan huonosti juuri iltapäivän ruokailun jälkeen, kun kuulijat ovat raukeimmillaan. Tilaisuuden jälkeen moni sanoi, ettei yhtään nukkunut. Puhe vaskikäärmeestä oli esitetty niin havainnollisesti ja tuotu niin lähelle, ettei siinä joutanut uneksimaan.

Lauantai-iltana laulettiin Siionin kannelta, Rautakannelta ja Svelsin omaa laulukirjaa, Seurakunnan lauluja. Nuorille oli järjestetty illaksi omaa ohjelmaa.

Sunnuntai aloitettiin komeasti konfirmaatiojumalanpalveluksella. Kahdeksan nuorta otti konfirmaatiossa tärkeän askeleen kohti aikuisuutta.

Aulis Jalonen muistutti saarnassaan yhteydestä evankeliseen herätysliikkeeseen, jossa aina on pidetty ja pidetään tärkeänä koko maailman autuutta. Evankeliumin autuaaksi tekevä sanoma on tarkoitettu koko maailmalle, vaikka tiedämmekin, että valitettavan monille ihmisille tuo armo ei kelpaa. Seurakuntaliitossa kuten Sleyssäkin pidetään yhä tärkeänä virsirunoilijainakin tunnetun K.V. Tammisen tavoite, ettei yhdeltäkään saisi peittyä, miksi Karitsa on kuollut ristillä.

TEKSTI: VELI MÄNNISTÖ

Evangelisten opiskelijoiden aktio Suomenlahden tuolla puolen

Evangelisten opiskelijoiden Viron aktiomme pääkohteena oli kaksi erilaista seurakuntaa: Paavalin seurakunta Tartossa sekä Ridalan seurakunta Haapsalun kupeessa. Viron luterilaisessa kentässä molemmat olivat poikkeuksellisia.

Paavalin seurakunta on yksi Viron suurimpia. Valtion avustuksella sen on mahdollista toteuttaa miljoonaremontti kirkossaan. Ainoan papin lisäksi työntekijöitä on muitakin. Pienpiiritoimintaa on paljon, ja messuissa kirkko on lähes täynnä. Kuinka moni seurakunta Suomessa kerää viikoittain kirkonpenkkiin viidesosan jäsenmaksun maksavista jäsenistään?

Ridalan pieni maalaisseurakunta on jo lähempänä keskivertoa virolaisseurakuntaa, mutta yksi muiden silmissä kaidehdittava piirre siitäkin löytyy: lähes uusi pappila-seurakuntatalo. Tilat olivat hyväkuntoiset ja valoisat, sauna löytyi ja jopa langaton nettiyhteys toimi.

Suomalaisittain molempien seurakuntien tilanne kuulostaa kuitenkin karmulta. Paavalin seurakunta on yksi sadantuhannen asukkaan kaupungin neljästä luterilaisesta seurakunnasta, mutta maksavia jäseniä sillä on vain 1 500 ja pastoreita yksi. Ridalan seurakunnan ainoa pappi työskentelee kahdessa muusakin seurakunnassa, eikä emännän lisäksi muita työntekijöitä ole. Pikkubussi saatiin hankittua yksinomaan saksalaisen ystävyysseurakunnan tuella.

Saimme matkalla nähdä myös muita seurakuntia. Silloin ymmärsimme, mikseivät isäntäseurakuntamme olleet aivan tavallisimmasta muotista. Haapsalun seurakunnan kansliassa työskentelimme kolme kerrosta pitkähihaisia päällämme. Mihklin kirkon katto vuotaa ja papin työajasta iso osa kuluu rapistuneen seurakuntatalon hoitoon ja ruohonleikkuuseen. Martnan seurakuntataloon on vasta lähiaikoina saatu sisävevsa. Pienessä seurakunnassa ison kirkon kahden kuukauden lämmityskustannuksiin voivat mennä koko vuoden jäsenmaksut.

Se on Viron luterilaisten seurakuntien

todellisuus. Onneksi Jumala voi tehdä työtään ulkoisista olosuhteista riippumatta.

✱ Vuoden aikana kastetut liitetään uusina hedelminä puuhun Paavalin kirkossa. | KUVUVA: LIISA ROSSI

TEKSTI: LIISA ROSSI